

Riksdagen

Stenografiska uppteckningar

vid EU-nämndens sammanträden

2012/13:22

Stenografiska
uppteckningar
2012/13:22

Onsdagen den 6 februari

1 § Europeiska rådet

Statsminister Fredrik Reinfeldt

**Information och samråd inför möte i Europeiska rådet
den 7–8 februari 2013**

Anf. 1 ORDFÖRANDEN:

Vi hälsar statsminister Fredrik Reinfeldt med medarbetare välkomna till EU-nämnden.

Anf. 2 Statsminister FREDRIK REINFELDT (M):

Herr ordförande! Ledamöter av riksdagens EU-nämnd! Europeiska rådet möts på torsdag och fredag – åtminstone, är det bäst att lägga till – i denna vecka för att ännu en gång förhandla om EU:s fleråriga budget. Efter det att ordförande Herman Van Rompuy avbröt Europeiska rådets möte den 23 november görs nu ett nytt försök att nå en budgetöverenskommelse som gäller för perioden 2014–2020.

När Europeiska rådet väl har enats om en budgetnivå – om det nu är möjligt – måste Europaparlamentet i sin tur, enligt de nya reglerna i Lissabonfördraget, också ge sitt godkännande. Därefter måste de olika sektorsförordningarna slutförhandlas, och slutligen ska de olika projekten och programmen planeras i varje medlemsland. Allt detta ska hinnas med för att den nya budgeten ska kunna tillämpas från den 1 januari 2014. Om vi inte kommer överens riskerar hela processen att förskjutas.

Det är en politisk realitet att om vi inte lyckas nu blir det svårare att nå en överenskommelse ju närmare vi kommer det tyska valet, som hålls i höst. Tyskland, som är budgetens största finansiär, är en given nyckelaktör i förhandlingarna. Det bör också noteras att Italien går till val i slutet av febru-

ari. Det kan därefter dröja innan vi har en ny italiensk regering som ska kunna delta i förhandlingar.

Mot bakgrund av dessa omständigheter vore det bra om Europeiska rådet kan besluta om en ny budget i slutet av denna vecka. Det skulle också göra plats i Europeiska rådets agenda för diskussioner om de mer långsiktiga utmaningar som Europa måste hantera.

Herr ordförande! Samtidigt som det bråskar kommer det inte att bli lätt att nå enighet. Det rör sig, som nämnden väl känner till, om en tekniskt mycket komplicerad materia. Budgeten erbjuder en möjlighet att styra om resurser till de politiskt mest prioriterade områdena även om historien har visat att det varit svårt att ändra budgeten så att den reflekterar nya utmaningar.

Men det är inte den enda svårigheten. Europeiska rådets diskussion kommer också att fokusera på att hitta den rätta balansen mellan nettobidragsgivare och nettobidragsmottagare. Jag vill understryka att det är en utmaning i sig eftersom 17 av medlemsländerna är nettobidragsmottagare och endast 10 är nettobidragsgivare. De i sammanhanget viktigaste institutionerna – Europaparlamentet och kommissionen – tenderar dessutom att ligga nära de 17 nettobidragsmottagarnas syn på en mycket expansiv budget.

Därtill måste vi i förhandlingar komma överens om den rätta balansen mellan dem som bidrar mest till budgeten. Regeringens utgångspunkt är att Sverige ska stödja ekonomiskt svagare länders möjlighet att växa sig starkare av egen kraft. Samtidigt anser vi att betalningsansvaret måste fördelas på ett rimligt sätt mellan nettobidragsgivarna.

Herr ordförande! I juni 2011 presenterade kommissionen det första förslaget till ny budgetram för perioden 2014–2020. Det var en mycket expansiv budget som väckte stora förväntningar runt om i Europa. Med detta förslag skulle den svenska avgiften ha ökat från dagens drygt 32 miljarder svenska kronor för 2012 till närmare 40 miljarder svenska kronor, det vill säga en ökning med ungefär 25 procent.

Ett tiotal nettobetalande länder, där Sverige ingår, samordnade sig för att påtala svårigheterna med höjningen av budgetramen. Det ska dock sägas att denna grupp av länder representerade mycket varierande intressen. Inom gruppen fanns de som fortfarande föredrog stora återflöden på sammanhållnings- och jordbrukspolitikens områden men även de

som lite mer likt Sverige betonat vikten av en modern budget med ökade resurser till innovation, forskning och utveckling samt andra åtgärder som riktar in sig på att höja EU:s konkurrenskraft.

2012/13:22
6 februari

Vi menar att en sådan förändring av EU-budgeten är nödvändig. EU tappar i konkurrenskraft jämfört med många andra länder. Mellan åren 2000 och 2010 ökade den relativa enhetsarbetskostnaden i eurozonen med 20 procent i genomsnitt medan denna kostnad minskade i till exempel USA med 40 procent under samma period. Investeringen i forskning och utveckling i EU räcker inte längre. Den ligger nu på en relativt låg nivå jämfört med många andra länder. Kina har till exempel hunnit i kapp EU genom en dubblering av sina investeringar.

Från svensk sida har vi dessutom understrukt betydelsen av att minska jordbruksstödet, som vi menar konserverar ineffektiva produktionsmönster eller minskar möjligheten för unga lantbrukare att starta egen verksamhet. Från svensk sida har vi också uttalat stöd för sammanhållningspolitiken, att den mer ska inriktas på de fattigare regionerna i unionen medan stödet till rikare regioner bör fasas ut.

Herr ordförande! Det nya utkast till slutsatser som presenterades av Europeiska rådets ordförande under mötet i november innebar inga stora förändringar av budgetens struktur. Två tredjedelar av budgeten går fortsatt enligt detta förslag till jordbruket och till sammanhållningspolitiken. Det återspeglar det starka motstånd som finns mot en modernisering av utgiftsstrukturen.

Sett till nivån på budgetramen är Van Rompuys senaste förslag avsevärt lägre jämfört med kommissionens tidigare förslag. Jämfört med den innevarande perioden, alltså den nu gällande budgeten, är den marginellt lägre i nivå. Det beror på att förslaget har lagts fram som åtaganden. Om man tittar på betalningsnivå, det vill säga de faktiska utbetalningar som kommer att påverka den svenska statsbudgeten till exempel, ligger förslaget från den 22 november högre än för innevarande period. Detta är en följd av att man har en konstant eftersläpning vad gäller betalningarna och att vi under en ny budgetperiod också måste fullgöra betalningar från tidigare perioder i tillägg till då beslutade nya åtaganden.

Mot denna bakgrund kommer Sverige att fortsatt argumentera för en restriktiv budgetnivå, det vill säga under den

nivå som ordförande Van Rompuy föreslog vid det förra toppmötet i november. Vi ska dock vara mycket tydliga med att det finns många medlemsländer som kommer att argumentera i rakt motsatt riktning. De ser Van Rompuys förslag snarare som ett golv till vilket olika utgiftsökningar nu ska läggas.

Herr ordförande! I förslaget från den 22 november går fortsatt en alltför stor del av budgeten till jordbrukspolitik; det är nu ungefär 38 procent. Den största delen av jordbruksstödet går dessutom till direkt inkomststöd – ett stöd som enligt vår syn inte främjar ett modernt och konkurrenskraftigt jordbruk. Tvärtom kapitaliseras detta stöd till stor del i landpriserna och subventionerar på så vis landägare snarare än jordbrukare. De ökade landpriserna leder också till svårigheter för nya aktörer att komma in och att expandera på jordbruksmarknaden. Trots detta argumenterar flera medlemsländer för att öka resurserna till jordbruket. Det finns en klar risk att så också sker under toppmötet.

Sverige har i förhandlingarna argumenterat för en utjämning av direktstödsnivåerna mellan nya och gamla medlemsländer. Här ser vi ett steg i rätt riktning, åtminstone i förslaget. I förslaget sägs att inget land ska få lägre stödnivå per hektar än 75 procent av EU 27-snittet i slutet av perioden.

Vad gäller landsbygdsutvecklingsstödet har tilldelning bara skett till fem medlemsländer. Sverige är inte bland dessa, vilket innebär att den särskilda tilldelning som vi tidigare haft nu har tagits bort i förslaget.

Herr ordförande! EU:s sammanhållningspolitik har som målsättning att minska skillnaderna i utvecklingsnivå mellan olika regioner för att stärka den ekonomiska, sociala och territoriella sammanhållningen inom unionen. Sammanhållningspolitiken utgör cirka en tredjedel av den totala budgeten i nuvarande förslag. Det är det näst största politikområdet efter jordbrukspolitik. Från svensk sida menar vi att detta stöd bygger långsiktiga förutsättningar för att fattigare regioner i unionen ska kunna växa sig ekonomiskt starkare.

Samtidigt finner vi ett antal brister i nuvarande förslag. Vi kommer till exempel att fortsatt argumentera för större fokus på mindre utvecklade regioner och för att olika former av kompensationer för regioner som egentligen inte längre kvalificerar sig för stöd ska minimeras. Vi kommer också att fortsatt verka för särskilt stöd till glesbefolkade områden.

Herr ordförande! Åtagandenivån för området för säkerhet och medborgarskap, där bland annat asyl- och migrationsfrågor samt konsumentskydd ingår, föreslås öka om än från en låg nivå. Det gäller också den andra kategorin, som kallas det globala Europa. Den omfattar EU:s utrikes- och säkerhetspolitik. Från svensk sida stöder vi dessa ökningar förutsatt att motsvarande minskningar sker på andra utgiftsområden – detta då vi anser att båda områdena representerar ett klart europeiskt mervärde.

Slutligen vad gäller den sista kategorin – det som kallas administrativa utgifter – anser vi att utrymme finns för nedskärningar. Detta gäller i synnerhet då många medlemsstater har tvingats till stora neddragningar i sina egna administrationer. På denna punkt finns det ett starkt stöd, kan man säga, bland många av medlemsstaterna medan EU:s institutioner håller emot. Notabelt är att det pågår en strejk just i denna dag bland EU:s anställda i Bryssel till följd av dessa pågående diskussioner.

Herr ordförande! Budgeten innehåller inte bara en utgiftsida utan även en inkomstsida, som ju finansierar utgifterna och som i EU-sammanhang kallas för egna medel. Nuvarande system för egna medel består av traditionella egna medel, det vill säga tullar och vissa jordbruksavgifter. Därutöver finns en momskomponent samt en bni-andel. Bni-andelen utgör den absolut största delen och täcker resterande utgifter som inte täcks av de traditionella egna medlen eller av momskomponenten.

Förslaget från den 22 november innehåller förslag på förändringar i budgetens intäktssida genom ett införande av nya egna medel. Det föreslås till exempel att intäkter från en finansiell transaktionsskatt ska bli eget medel i EU:s budget för de medlemsländer som deltar i ett fördjupat samarbete. Från svensk sida har vi motsatt oss nya egna medel och överföring av kompetens på skatteområdet till EU-nivå. I stället är vi tillsammans med en rad andra medlemsstater pådrivande för att nuvarande egna-medel-system fortsatt ska gälla.

Herr ordförande! Frågan om rabatter kommer att bli en av de svåraste frågorna att lösa. Rabattsystemet kom till redan 1984 i Fontainebleau och syftar till att korrigera snedsitsar bland de medlemsländer som betalar mest – detta för att be-

talningsbördan ska motsvara ungefär den välfärdsnivå som ett land befinner sig på.

Både kommissionens tidigare förslag och Van Rompuys förslag från den 22 november innebär att den svenska rabatten i stort sett försvinner. Vår rabatt på den brittiska rabatten har tagits bort liksom vår rabatt på moms-komponenten. Återstår bara en bni-rabatt som i nettovärde motsvarar ungefär 4 procent av den rabatt som vi har i dag. Det är ungefär 140 miljoner kronor, att jämföra med den tidigare rabatten på 3,4 miljarder kronor.

Detta är också en viktig förklaring till varför vår avgift även med Van Rompuys förslag ökar rejält. Jag talade tidigare om en svensk avgift på 40 miljarder kronor per år till följd av kommissionens tidigare förslag. Med Van Rompuys förslag skulle den svenska avgiften ligga på ungefär 36 miljarder kronor per år – detta alltså att jämföra med den avgift som vi betalar i dag, det vill säga drygt 32 miljarder kronor för år 2012.

Vid toppmötet kommer jag att argumentera för en substantiell rabatt. Vi får dock mycket liten förståelse för vår argumentation från flertalet medlemsländer. Det säger sig självt att de som inte har någon rabatt, det vill säga alla medlemsländer utom fem, är emot rabatter. Andra påpekar att svensk ekonomi har klarat sig mycket bra genom den ekonomiska krisen varför det nu är dags för Sverige att ta ett större budgetansvar.

Herr ordförande! Det står klart att vi har långa nätter framför oss. Det är naturligen så att varje medlemsland strävar efter att förhandla fram en överenskommelse som särskilt gynnar det egna landet. Samtidigt måste alla vara beredda på att både ge och ta för att förhandlingen ska kunna slutföras och att också visa förståelse för andra länders situation.

Min bedömning är att det inte kommer att vara möjligt att göra några stora förändringar av själva strukturen på budgeten vid detta toppmöte. Vi kommer snarare att få argumentera kraftigt för att försvara de neddragningar som nuvarande förslag innebär vad gäller jordbruks- och sammanhållningspolitiken. Vi kommer också att argumentera för att den svenska nettopositionen motsvarar en rättvis bördefördelning, bland annat genom en substantiell rabatt.

Jag vill dock förvarna nämnden om att det finns starka förväntningar på att den svenska avgiften ska öka, bland an-

nat mot bakgrund av den goda ekonomiska utvecklingen i Sverige och att EU snart kommer att utvidgas med en 28:e medlem i form av Kroatien.

2012/13:22
6 februari

Herr ordförande! Jag vill slutligen kort nämna att utöver den fleråriga budgeten kommer toppmötet att göra en avstämning på ytterligare tre områden, avseende handel, den arabiska våren och Mali. Då förhandlingarna om budgeten är så komplicerade förutser jag inte att några längre diskussioner på dessa områden kommer att äga rum.

Utkastet till slutsatser speglar i stort Sveriges syn på handel som tillväxtfaktor. Det är positivt att man ser utrikeshandeln som ett verktyg för tillväxt och sysselsättning. Detta är den svenska erfarenheten, men det är viktigt att man drar samma slutsats också på europeisk nivå.

Vad gäller den arabiska våren är syftet att göra en kort avstämning av EU:s politik i relation till dessa länder. Stora förändringar har skett i regionen. Till exempel hålls nu val till parlamentariska församlingar, men många ekonomiska och politiska utmaningar kvarstår.

EU signalerar fortsatt beredskap att stödja dessa länder i deras transitionsprocesser och understryker att grundläggande värderingar som demokrati, respekt för mänskliga rättigheter, rättsstatens principer och jämställdhet måste utgöra grunden i partnerskapet med EU. Europeiska rådet väntas uttala sig i skarpa ordalag mot kriget i Syrien och för en politisk transition. Vi förväntar oss att toppmötet ska uttrycka sitt stöd för internationella insatser för att stabilisera läget i Mali samt för EU:s beredskap att stödja den afrikanskeledda insatsen Afisma.

Herr ordförande! Därmed är jag redo att svara på nämndens frågor.

Anf. 3 MARIE GRANLUND (S):

Herr ordförande! Jag vill tacka statsministern för redogörelsen inför det väldigt viktiga toppmötet på torsdagen och fredagen.

Det är som sagt dags för EU:s ledare att träffas på nytt sedan haveriet i november. Jag tror att jag från hela nämnden kan önska lycka till. Det är otroligt viktigt att man kommer fram till en uppgörelse dels för att visa på EU:s beslutskraft, dels med tanke på den ekonomiska situation som är i Europa

med låg tillväxt och en enormt hög arbetslöshet, inte minst ungdomsarbetslöshet.

Som folkvald vill jag vidare säga att det är djupt otillfredsställande hur det här ärendet hanteras demokratiskt. Det har gått 75 dagar sedan förra toppmötet bröt samman, och det har inte producerats några papper från Van Rompuy; det kommer först i morgon.

Jag tror, eller rättare sagt är övertygad om, att den här typen av ärenden tjänar på en demokratisk debatt. Legitimiteten för det europeiska projektet minskar för var dag som går, och jag hoppas verkligen att statsministern kommer att framföra att det måste till en annan ordning framöver.

Så till budgeten. För oss socialdemokrater handlar en gemensam EU-budget om att sätta fart mot framtiden. EU-budgeten är bara en liten del av det samlade budgetutrymmet i Europa, men självklart är den en viktig del. Vi menar att den absolut måste bli så modern som möjligt. Även om det självklart ligger ett väldigt stort ansvar hos de nationella regeringarna, de högerregeringar som i dag bedriver en besiningslös åtstramningspolitik, har EU-budgeten ändå en roll att spela. För oss är det viktigt att den blir mer framtidsinriktad.

Vi har tidigare fört fram våra ställningstaganden. Vad vi tycker är de viktigaste sakerna överensstämmer till stor del med vad regeringen anser. Jag vill ändå framföra dem på nytt. Det handlar om en mycket restriktiv budget. Det handlar om att budgeten måste frysas. Det handlar om minskningar av jordbruksstödet till förmån för innovation, forskning, utveckling och infrastruktur. Det handlar om att direktstöden måste minska och att det mer framtidsyttande landsbygdsstödet självklart även ska omfatta Sverige. Som det är nu är det inte rimligt att vi skickar in pengar i en budget som är så omodern. Det är helt enkelt en 50-talsbudget.

Så till den svenska avgiften. Sveriges EU-avgift får inte öka. Göran Persson lyckades efter osedvanligt skickliga förhandlingar skapa en speciell EU-rabatt för Sverige. Denna rabatt måste självklart bibehållas. Det måste vara enklare att bibehålla en rabatt än att införa den.

Sammanhållningspolitiken, som till stor del handlar om regionalpolitik, är en viktig del i budgeten. Vi socialdemokrater har tydligt markerat att alla regioner inom unionen måste ha möjlighet att söka stöd för sin utveckling. Här är

det självklart viktigt med gleshetskriteriet, som är något speciellt för oss. Det är vidare viktigt med det gränsöverskridande samarbete som rör Norrland och den del som heter Öresund.

Ordning och reda måste gälla i medlemsstaternas finanser, och så måste det också vara i EU-budgeten. Därför är det viktigt att EU inte tar sig vatten över huvudet med åtaganden som man sedan inte kan betala räkningarna för. Det är det vi upplever just nu med alla dessa åtaganden som man ligger efter med.

Samtidigt får EU:s interna besvärligheter naturligtvis inte ta allt fokus. Precis som statsministern sade nämns i slutsatserna att EU:s handel med omvärlden måste öka för ökad tillväxt. Det tycker vi är jätteviktigt. På samma sätt är det med EU:s stöd till de demokratiska processer som pågår efter den arabiska våren samt de åtgärder som föreslås för att få fred i Mali. Det är angelägna frågor och får inte glömmas bort i krisens följdverkningar.

Jag hoppas avslutningsvis att regeringen har några ess i rockärmen som gör att Sverige kommer bättre ut ur detta toppmöte än vad utsikterna ger vid handen just nu. Som det sagts genom hela processen är ingenting klart förrän det är klart. Då finns det möjligheter att lyckas, och i det arbetet har regeringen vårt fulla stöd.

Anf. 4 Statsminister FREDRIK REINFELDT (M):

Herr ordförande! Europeiska rådet hemkallades efter att det blev rätt tydligt att det förslag som Van Rompuy hade lagt på bordet åtminstone inte kunde bli föremål för en snabb överenskommelse. Nu har Herman Van Rompuy signalerat att han avser att på torsdag kväll lägga ett nytt papper på bordet.

Det är svårt med den här typen av papper, för i realiteten kan man inte förhandla förrän man har fått ett nytt bud. Väldigt många är väldigt snabba att berätta att allt som står i papperet är oacceptabelt. Därför kan jag förstå både frustrationen och känslan av att väldigt lite har gjorts men konstaterar samtidigt att det ligger en viss logik i detta. Man måste till slut vara samlad på plats och veta att nu ska förhandlingen ske, som förhoppningsvis leder till att man går i mål.

Jag har flera gånger nämnt att det inte fungerar när alla 27 medlemsländer kommer med var sitt mandat som innebär att

allting ska se ut exakt som de vill ha det. Alla andra ska anpassa sig till det, och sedan går vi till beslut. Det kommer inte att fungera, utan syftet måste vara att vi finner varandra i detta. Det var därför jag var väldigt öppen i min inledning och sade hur förväntningarna ser ut, vad vi förvisso har tryckt på från svensk sida och vad jag bedömer är möjligt att göra.

Det sker en viss modernisering. Redan kommissionens förslag innebar mindre av sammanhållningspolitik och förslag inom jordbrukspolitiken. Det föreslogs en del ökningar när det gäller strategiska positioner, som jag också nämnde i min inledning. Allt detta är i grunden bra. Låt oss vara tydliga med vilken rörelse som just nu pågår i den absoluta merparten av medlemskretsen. Det är snarare att reversera till mer av jordbruks- och sammanhållningspolitik på bekostnad av mycket av det nya och moderna. Det är ingen liten rörelse, utan det är det som Europas huvudstäder huvudsakligen ägnar sig åt att försöka åstadkomma.

Vi kommer inte att förtröttnas i att tala om den här typen av struktur, men jag vill vara tydlig gentemot nämnden och säga att det är sådana diskussioner som nu pågår i Europa. Till slut är vi alla där med var sin röst, och till slut ska vi komma överens.

Anf. 5 PEDER WACHTMEISTER (M):

Herr ordförande! Tack, statsministern, för föredragningen!

Några av oss i det här rummet har just kommit hem från ett besök i Tallinn och Helsingfors. Man får en känsla av att det förslag som lades fram den 22 november blir väldigt definitivt. Man upplever det definitivt; inte bara andra länder utan även olika organisationer i Sverige upplever det definitivt. Statsministern nämnde själv att det är det papperet man ändå måste utgå ifrån.

Det kan finnas anledning att förklara att det finns ett spel i detta, att man ändå kan förhandla. Om nu Sverige har skött sin ekonomi så väl ser jag inte misslyckandet i förhandlingarna, det vill säga att vi får betala lite mer, som ett misslyckande utan mer som att Sverige har stärkt sin ekonomi de senaste åren.

Det kanske trots allt finns anledning för statsministern att lite grann förklara hur det här spelet kan gå, om det kan gå i rätt riktning vad gäller svenska förhållanden.

2012/13:22
6 februari

Anf. 6 Statsminister FREDRIK REINFELDT (M):

Herr ordförande! Van Rompuy lade fram förslaget den 22 november i akt och mening att försöka få ett beslut om det. Det föregicks av omfattande bilaterala kontakter. Alla länder kom med respektive förankrade positioner. Sedan var det länder som likt Sverige tyckte att det var ofullkomligt. Det var till exempel så, vilket jag redogjorde för i inledningen, att 96 procent av vår rabatt var borta; 4 procent var kvar. Det tyckte vi var en så pass kraftig försämring av vår nettoposition att vi inte kunde acceptera det.

Det är viktigt att understryka, vilket jag gjort många gånger, att det bara är fem länder som har rabatter. Det är inte så att hela Europa ekar av trycket på att rabatterna måste vara kvar. Det är inte uppfattningen. Snarare är alla väldigt snabba att berätta att rabatterna kan de lätt vara utan eftersom de inte har några. President Hollande sade i Europaparlamentet häromdagen att rabatterna kan vi vara utan. Det var många som höll med om det i Europaparlamentet.

Här är man otroligt isolerad när man säger att inte bara ska vi bevara rabattstrukturen utan också i förhållande till förslaget den 22 november få en förbättring med en substantiell rabatt. Kring detta har vi valt att försöka hålla ihop i kretsen av de länder som har rabatter. Sanningen är att det var ett av skälen till att det inte gick att komma överens den 22 november. Det gör att jag förutser långa diskussioner också den här gången.

Det hela kompliceras om man rent allmänt från svensk sida har attityden att budgeten ska vara restriktiv och till och med minska reall, att rabatterna, särskilt riktade till de rikaste länderna som är de största bidragsgivarna, ska bestå, åtminstone till stor del, och att vi därutöver vill ha en hel del utgiftsökningar till oss själva. Ni får ursäkta, men det kanske inte betraktas som den bästa av förhandlingspositioner att man försöker hävda allt detta på en gång. Det är så vi bemöter andra: Förstår ni inte att det ni säger är orimligt; ni försöker få allt? Då svarar de märkligt nog: Ja, det gäller även Sverige.

I den delen bevakar alla sina positioner och är bra på att förhandla ned andras argument. Det är därför det här kommer att ta lång tid, för vi är många medlemsländer. Jag vill bara säga: Minns att till slut sitter 27 länder och de centrala institutionerna runt ett bord; 17 av dem är nettobidragsmottagare, och institutionerna står väldigt nära dem. Bland de 10 nettobidragbetalarna har vi dessutom på sistone sett en tydlig uppdelning där flera av nettobidragbetalarna snarare betonar annat. President Hollande har flera gånger påpekat att viktigast för honom är att bevara jordbruks- och sammanhållningspolitiken. Franska intressen driver nu att dessa utgifter ska öka. Hollande är inte ensam om detta ens i nettobidragbetalarkretsen.

Det är så här det ser ut på torsdag kväll när vi sätter oss ned. Det är klart att jag fortsatt kommer att vara tydlig i de intressen jag har förankrat här, men låt oss vara realistiska om hur det ser ut runt bordet när vi träffas.

Anf. 7 Andre vice talman ULF HOLM (MP):

Herr ordförande! Tack, statsministern, för genomgången, eller kanske spekulationerna om vad som kan hända på EU-toppmötet i veckan. Det är just det vi nu håller på med, spekulationer. Man kan bara beklaga att inte något underlag har kommit från Van Rompuy för att vi skulle kunna ha en reell diskussion i respektive parlament. Då tänker jag inte bara på Sveriges riksdag utan också på de övriga parlamenten, de folkvalda. Hur ska man utforma EU:s budget de kommande sju åren? Det har betydelse; det är en liten del av den totala bnp:n men dock en viktig komponent i flera gemensamma projekt som bör sjösättas och bör driva EU framåt, framtidsinriktat. Det är här den stora problematiken ligger, det demokratiska underskottet.

Jag utgår dock från – statsministern får gärna svara på det – att det har skett vissa bilaterala möten inför den här veckan med likasinnade, med nordiska länder och även med dem som har en helt annan åsikt än vad Sverige hade vid förra EU-toppmötet, för att förklara positionerna och utveckla samarbetet. Jag hoppas att sådana möten har skett även om statsministern har valt att inte nämna dem här.

Det är väl känt att Miljöpartiet tycker, precis som regeringen, att det ska vara en restriktiv budget. Den bör inte öka. Den svenska rabatten bör vara kvar. Man kan visserligen

tänka sig att den förändras något men inte så mycket som har skett nu, med en minskning ned till 4 procent – det är ett lite väl dåligt utgångsläge.

Men det finns framför allt någonting – och det är det viktigaste – som inte bara gäller den svenska synen utan borde gälla för EU i dess helhet. På Dohamöten och så vidare talar man om att vi måste modernisera och tänka klimataktigt, att vi måste tänka på miljön och så vidare, men när man sedan lägger en budget gör man precis tvärtom och behåller det som är dåligt för klimatet och för miljön. Det hänger inte riktigt ihop i mina öron, och därför måste en reell förändring ske på detta område.

Jag noterar att man i den svenska positionen enbart talar om att man vill ha tillväxt. Man har dessutom tagit bort ordet ”hållbar” vid tillväxt, som statsministern brukar nämna i olika sammanhang, till och med i regeringsförklaringen. Hållbar tillväxt ska tydligen bara gälla i Sverige, vilket är bra, men tyvärr inte i EU, vilket är dåligt. Jag hoppas att vi kan få en förändring på det.

Den viktigaste delen i detta är hur strukturen på EU-budgeten ser ut, att man inte kan ta några steg framåt. Där måste en förändring ske. Blir ni inte klara på fredag blir ni det helt enkelt inte. Vi måste få en förändring på detta för att EU ska bli starkare som organisation och flera länder ta steg framåt.

Som Peder Wachtmeister säger har vi varit väldigt duktiga i Sverige. Det skulle ha varit ännu bättre med en regering med Miljöpartiet i. Förvisso har ekonomin gått bra. Arbetslösheten är tyvärr för hög, men jämfört med många av våra kolleger i EU går det ganska bra. Det är någonting vi måste fortsätta med. Då borde detta vara ett ess i ärmen för statsministern, att visa att de förändringar som har gjorts i Sverige de senaste 10–15 åren har lett Sverige på rätt väg. Vi kan ha olika åsikter om detaljer eller strukturer i det här, men det har gått åt rätt håll. Det borde vara ett svar till de länder i EU som vill behålla allting som det var på 60-talet.

Anf. 8 Statsminister FREDRIK REINFELDT (M):

När det gäller det sista, herr ordförande, är min erfarenhet av år i politiken att om man vill få världsledare att låta som att de är rika ska man fråga dem vilken ekonomi de har när de söker OS och olika former av internationella evenemang.

Vill man få dem att låta fattiga ska man fråga dem hur mycket de tänker satsa på klimatpolitiken. Det ligger en del i detta, att man får föra diskussioner om hur man själv har utvecklats, och det är det många som gör.

Låt oss konstatera att många länder vill berätta om sina olika reformerfarenheter. Men det faktum att svensk ekonomi sedan flera år tillbaka växer fortare än andra länders får ett faktiskt utfall, för bni-faktorn är så tung i budgetdelen att utan att ha gjort något växer därmed Sveriges betalningsåtgående.

Jag tycker att det är viktigt, precis som Ulf Holm påpekar, att säga att det fortsatt är en begränsad del av våra samlade resurser vi talar om. Det förslag som nu föreligger sedan november är en budget för sju år; det är en klumpsumma. 984 miljarder är Van Rompuys förslag. Det är runt 140 miljarder per år i sju år och motsvarar 1,02 procent av bni, bruttonationalinkomsten, för Europeiska unionen. Det kan jämföras med ett skatteuttag någonstans runt 45 procent. Det är ungefär vad vi talar om. Det är 1 procent av de samlade inkomsterna i Europa som vi diskuterar i en budget.

Trots det är det naturligtvis väldigt svårt att komma överens, för ur detta kommer massvis med förväntningar på vilka som ska kunna ta emot olika delar av budgeten. 17 länder är, som sagt, nettobidragsmottagare och hoppas att det fortsatt ska vara så.

Har jag då haft några kontakter inför detta? Ja, jag har haft kontakt med ett antal av mina kolleger. Jag har talat med Van Rompuy själv. Vi har dessutom inför den här typen av överläggningar kontakter på respektive ansvarsnivå. Här sitter vår Coreperambassadör som har kontakt med sina kolleger i Bryssel.

Jag tror att alla vet hur det är med en förhandling. Till en viss punkt berättar alla vad de själva vill ha. Sedan kommer den stunden när vi till slut säger: Okej, vi känner nu till allas positioner. Vad gör vi av detta? Det är oförenligt. Det vi samlat vill ha är för mycket. Det är vi dessutom sedan inte beredda att betala. Alltså måste vi börja kompromissa. En sådan kompromiss tenderar att fungera just så att det görs bara där och då, för i samma stund som ett land börjar röra på sig börjar rörelserna. Hur snabbt vill man gå med på detta? Ingen kommer att försvara att man har gått ned om det inte är så att andra också går ned.

Då kommer man att framställas som: Ja, den enda som räckte upp handen under förhandlingen och var villig att dämpa sina anspråk lite var Sverige. Alla andra sade att de var rätt nöjda med sina positioner. Då kommer EU-nämnden att vilja ha extramöte och fråga hur jag har representerat Sverige.

Alltså fungerar förhandlingar så att man inte rör sig förrän alla rör sig. Det kan bara ske vid ett enda tillfälle. Det är därför vi måste komma dit på torsdag och få det nya papperet, där jag dessutom förutser att förändringarna, förflyttningarna, är ganska små. Utifrån det stannar vi sedan klockan, som det brukar heta i politiken, och fortsätter tills vi är klara, om det är möjligt – det är jag inte säker på.

Anf. 9 ORDFÖRANDEN:

Jag tror att EU-nämnden i sin helhet uppskattar den uppriktighet varmed statsministern har skisserat den kommande förhandlingssituationen. Jag uppfattar att det är två delar som finns i fokus för Sverige. Det ena handlar om i vilken mån vi ska bidra till samarbetet ekonomiskt, våra avgifter och vår rabatt. Det andra handlar om struktur och omfattning på den kommande långtidsbudgeten.

I det första fallet är det lätt att förstå att man kommer att bli mycket ensam när man förhandlar om en unik egen rabatt, och det är svårt att vinna gehör för detta. Å andra sidan återkommer statsministern till att ett tiotal länder är nettobidragsgivare till Europeiska unionen, och det ger oss en del potentiella vänner, antar jag. Så är det ju, att om omfattningen på den här långtidsbudgeten minskar kommer det att reflektera positivt på alla dem som är nettobidragstagare. Det kommer kanske också att framtvinga en mer modern struktur på budgeten och möjligen också en mer kostnadseffektivt bedriven verksamhet.

Min fråga är egentligen: Hur värderar och väger statsministern de två olika prioriteringarna som Sverige nu gör?

Anf. 10 Statsminister FREDRIK REINFELDT (M):

Herr ordförande! Det är viktigt att komma ihåg att kommissionens ursprungsförslag belöpte sig till 1 083 miljarder euro för denna sjuårsperiod. Det fungerar ju så i sådana förhandlingar att på nivån 1 083 får väldigt många med det de önskar, och då säger man: Det här var ju ganska bra, dags att

gå till beslut. Men då säger de som är nettobidragsbetalare: Stopp här nu! Det innebär ju mycket kraftiga uppjusteringar av de tio ländernas medlemsavgifter, i Sveriges fall upp till 40 miljarder. Det är 8 miljarder på årlig basis. Det är att jämföra med en halv valrörelse eller något sådant som man i så fall i ett enda hugg har använt upp.

Från de 1 083 har vi nu kommit ned till 984, alltså 100 miljarder. På den nivån, eller vad nu Van Rompuy presenterar på torsdag, startar vår förhandling. Problemet med det är att de 100 miljarderna färre i satsningar är det massvis med länder som påstår att de har förlorat, därför att satsningar som fanns nu är mindre eller har försvunnit. De påstår att det enkom har kommit till för att de tio nettobidragsbetalarna behöver betala mindre.

Det är inte så vi ser det. Vi ser det som att vi går från en utgiftsrisk på att öka 8 miljarder, från 32 till 40, till nu från 32 till 36. I ett läge när väldigt många vet att berätta att de är stora förlorare, neddragningarna är jättedåliga, det här är illa skött och de inte kan gå med på sådana här besparingar – alltså besparingar i förhållande till ett tidigare förslag – ligger Sverige som nettobidragsbetalare fortfarande på nivåer tydligt över vad vi har betalat tidigare.

Det sägs att den perfekta förhandlingen är när alla är tillräckligt missnöjda, det vill säga att man då kanske börjar närma sig vad som är rimligt. I så fall är vi hyggligt nära, för nu låter det som om alla är missnöjda. Det beror just på att det är så förhandlingen har lagts upp.

Det är viktigt att understryka detta med fördelningen inom de tio. Birgitta Ohlsson har arbetat mycket intensivt för att försöka hålla ihop denna krets, som man skulle kunna tro har exakt samma värderingar. Det frågades om nordiska länder och så. Men även här lär man sig att det är en blandning av att länder, också inom dessa tio, betonar helt olika saker. Det har blivit allt tydligare nu på slutet. Särskilt tydligt är att kretsen med rabatter blir en egen liten grupp, de fem. Det är inte ens säkert att de fem tycker samma sak.

Notera att till exempel Storbritannien efter Fontainebleaukompromissen 1984 har en fördragsbunden rabatt som har en särställning framför alla andra. Om vi då har ett förslag som gäller att Sveriges nästan är borttagen, är till exempel Österrikes rabatt helt borttagen. Även i denna krets märker man att vi inte ens här tycker samma sak.

Hör och häpna: Man får någon gång i slutet av natten faktiskt föra sin egen talan. Det är jag helt beredd att göra. Men det är viktigt att förstå den här miljön och hur man har åstadkommit en krets där alla mer eller mindre anser sig vara förlorare, så som det beskrivs.

En sak till är det viktigt att säga, och det är att kommissionsförslaget i sig – jag nämnde det tidigare, och jag vill understryka det – gjorde en del av det som Sverige ibland har eftersträvat att man ska göra. Det är bara att titta. Det är, trots nivån 1 083, tydliga minus på sammanhållningspolitiken och jordbrukspolitiken och kraftiga ökningar av det vi kallar bättre inriktning, mot innovation och mot investeringar av olika slag. Nu har det, när stornivån har gått ned, krympt något, men det är fortfarande så att det på sammanhållnings- och jordbrukspolitiken står minus.

Det är därför Van Rompuy säger – jag såg att han sade det i något uttalande i går – att det är en reallt förminskad budget, som huvudsakligen minskar ned på jordbruks- och sammanhållningspolitiken. De länder som på det sättet får fram minus i sina flöden säger just nu precis detta: Det här är oacceptabelt; det innebär minskningar av jordbruks- och sammanhållningspolitiken. Det är korrekt. De får mindre i detta förslag än vad de hade tidigare. Och de är djupt missnöjda.

Till slut måste man komma överens. Om det är moget att göra det denna gång vet jag inte. Det måste helt enkelt balansera de olika intressena.

Viktigast för Sverige kommer då att vara att det finns en substantiell rabatt och att vi naturligtvis försöker hålla fast vid vad jag menar är en strukturell förskjutning av budgetens sammansättning, som mycket liknar den som jag tror har väldigt brett stöd i EU-nämnden. Så kommer jag att försöka argumentera på torsdag och fredag.

Anf. 11 STAFFAN DANIELSSON (C):

Tack för redogörelsen, statsministern!

Beslutet om EU:s långtidsbudget är viktigt för EU och för Sverige. Sverige har naturligtvis utmanat många EU-länder genom sin kamp för lägre EU-budget och för lägre jordbruksstöd. Till en del, som statsministern sade, har Sverige lyckats påverka budgetens utformning. Samtidigt har hittillsvarande förslag till medlemsavgift för Sverige och till återföring av landsbygdsstöd varit utmanande dåliga.

Sverige är en stor nettobidragsgivare, och vår återföring är begränsad. Ser man inhemskt på det hela diskuteras ju hela detta paket i ett läge när det svenska jordbruket redan minskar kraftigt samtidigt som dess kostnader höjs genom den sänkta återbetalningen av skatter på ½ miljard kronor.

Återföringen är mycket viktig för landsbygdens utveckling i Sverige. Det är svårt att förstå att Finland, med all rätt, får extra stöd till sin landsbygd medan Sverige, som också har en stor del landsbygd och glesbygd på Finlands breddgrader, inte föreslås få detta. Där hoppas jag att det kan bli en förändring.

Statsministern sade att det nu handlar om kampen för rabatt, för att förbättra. Budgetens utformning i stort är en match, men jag tror att det är viktigt att Sverige i detta läge fokuserar på svenska intressen. Då handlar det självfallet om rabatten, som Marie Granlund sade, men det handlar också om återföringen av medel. Det kan möjligen vara något enklare att få till stånd det. Det kunde vara intressant om statsministern diskuterade det något.

Jag tror att det är mycket viktigt att Sverige är tydligt med att man är en nettobidragsgivare men vill ha en rabatt och återföring.

Från Centerpartiets sida vill jag ge statsministern allt stöd i detta och likaså markera att om inga öppningar skulle ske för Sverige kan egentligen inga handlingsalternativ uteslutas, även om det gäller att ge och ta och komma överens.

Jag vill ta upp en sak till. Sverige betalar i dag 33 miljarder, och statsministern har nämnt ett spann på 36–40 miljarder. Jag uppfattade att Marie Granlund sade att Sveriges EUbudget inte skulle öka, vilket jag tycker är en mycket ambitiös inställning. Statsministern sade själv att det som gör att det kan bli en höjning är att Sveriges välstånd har ökat, vilket vi i och för sig ska vara glada för. Vi har drivit att det ska omfördelas inom jordbruksbudgeten till de östeuropeiska länder som kom in på en mycket lägre nivå än de etablerade länderna. Vi har också drivit en omfördelning av resurser från de rikare länderna till de mindre utvecklade länderna med sämre ekonomier, vilket är en form av solidaritet inom EU.

Jag ber inte att statsministern ska blotta några förhandlingskort, men jag kan se att det finns en del som pekar på att

vi inte kommer ifrån en viss höjning. Sedan gäller det att den inte blir för stor och att vi då kan prioritera återföringen.

2012/13:22
6 februari

Anf. 12 Statsminister FREDRIK REINFELDT (M):

Herr ordförande! Det är viktigt att se att förslaget genom sammanhållningspolitiken har inneburit en totalt sett minskad ram. Det gäller fortsatt enligt det papper som vi sitter med från den 22 november. Men det har också skett en strukturell förskjutning där det är tydligt att de som vi ibland lite slarvigt kallar de gamla medlemsländerna, alltså de rikaste och mest utvecklade medlemsländerna, har minskningar på mellan 10 och 20 procent ganska rakt över, även Sverige.

Då vill jag bara understryka att Sverige i grunden har drivit på för att det ska ske en sådan utveckling. Vi har sagt att det är mer naturligt att sammanhållningspolitiken riktar sig mot de fattigaste regionerna. Det är en märklighet inom EU att man först samlar in pengar som man sedan betalar tillbaka till dem som är rikast. Men det måste naturligtvis ses i ljuset av hur budgeten i övrigt utformas.

När det gäller återflöden är EU-nämnden väl medveten om att det är så att säga kranar som kommer från olika håll. En av dem är landsbygdsutvecklingsstödet. Som jag redogjorde för i min inledning har Van Rompuy i sitt förslag i november fördelat det till bara fem länder, inklusive Finland.

Jag kan berätta vad hans förklaring skulle vara om vi ställde just frågan: Men vänta nu, hur är det med Sverige? Han kommer då att säga att vi har sagt att rabatten är viktigast. Han kommer att säga att vi har en rabatt men att Finland inte har det. Sedan behöver jag nog inte säga vad man tycker i Finland.

När vi då talar om svenska intressen är frågan vad som är högst upp när det gäller det svenska intresset. Vår analys är att det enskilt viktigaste utfallsmässigt för den svenska nettopositionen är att något förbättra rabattläget när rabatten nu är neddragen till 140 miljoner. Det gör inte att vi inte ska försöka se hur de totala flödena, återflödena, ser ut. Det är som sagt flera kranar, och det tittar vi på. Det kommer vi naturligtvis att framföra, men då används motargumentet mot oss: I vilken ordning sker argumenteringen? Vad är viktigast för Sverige?

Jag har mycket öppet inför EU-nämnden beskrivit hur dessa diskussioner kommer att se ut och beskrivit läget

såsom det såg ut per den 22 november. Så kommer jag att försöka argumentera. Det viktigaste är en substantiell rabatt – en liten förbättring utifrån de 140 miljonerna. Sedan ska vi naturligt se över återflödena.

Jag vill samtidigt meddela att det sker en förskjutning och en minskning som Sverige i grunden har argumenterat för och som nu de facto ligger i förslaget.

Anf. 13 DAVID LÅNG (SD):

Herr ordförande! Statsministern! Jag tror att en del av skillnaderna i inställning som kommer till uttryck runt bordet beror på en skillnad i grundläggande inställning till EU. Baserat på Sverigedemokraternas inställning menar vi att regeringen bör verka för en minskad totalbudget och att tillväxtdelen av budgeten 1 A bör vara relativt större än i dag. Vi menar också att det inte ska ske några ökningar av nettoavgiften för Sverige och att Sveriges rabatt ska kvarstå oförändrad. Om något annat lands rabatt rent hypotetiskt skulle öka bör Sveriges rabatt öka i motsvarande grad. I annat fall anser vi att regeringen bör lägga in sitt veto.

Vi förutsätter att EU-nämnden blir informerad om storleken på och fördelningen av eventuella nya inspel om ungdomsjobb och budgetförslag. Vi menar också att vi lika gärna kan ha kvar en rullande budget, om det skulle vara så.

Anf. 14 Statsminister FREDRIK REINFELDT (M):

Herr ordförande! Jag vill understryka det som jag sade i min inledning beträffande om vi inte kommer överens. Efter det att regeringschefskretsen är överens är det inte slut i och med det. Europaparlamentet har i enlighet med nytt fördrag medbestämmanderätt. Sedan ska man arbeta vidare med denna budget på ett sätt som gör att ett beslut nu under torsdag och fredag möjliggör att det kan träda i kraft den 1 januari. Annars talar vi om förskjutningar. Sker dessa förskjutningar vill jag understryka att det då sker en automatisk uppräkning av innevarande budget. Och vid årsskiftet, tror jag, faller rabatterna bort. Det vill jag understryka. Det är därför inte till slut en klok hantering att säga att vi inte ska ha en ny budget, alltså utifrån svenska intressen.

Vi förhandlar i boxar, som det heter. Det finns en lång rad olika boxar med olika rubriker och som det naturligtvis före-

slås olika siffror för. I box 1 A ligger forskning, utveckling och infrastrukturinvesteringar.

2012/13:22
6 februari

Jag vill understryka att förslaget från den 22 november är den enskilda box av alla där det fortsatt finns det största ökningsförslaget. Ökningen ligger på över 50 procent jämfört med föregående budget. Det är det som är grunden för att jag säger att det här finns en strukturell förskjutning i budgeten som liknar den som Sverige ofta har argumenterat för, alltså mer resurser till forskning, utveckling och infrastrukturinvesteringar. I ett Europa där nationalstaterna är för små för att bära alla typer av forskningsinsatser är det bra att det finns gränsöverskridande gemensamma resurser som dessutom bygger långsiktig konkurrenskraft.

Detta har man lyssnat till. Men det blir en stor diskussion om det ska läggas additionellt ovanpå allt annat. Då hamnar vi i diskussionen vem som ska betala. Därför är det viktigt att man totalt sett klarar en strukturell förskjutning utan att budgeten växer kraftigt. Det är därför det här är svårt. I den delen vill jag säga att jag är nöjd om det enkom vore boxen 1 A vi hade att ta ställning till. Men, som sagt, här finns mycket annat.

Apropå hur vi ska agera i förhandlingarna vill jag understryka att min attityd kommer att vara att vi ska försöka komma överens nu eller vid ett senare tillfälle, även om jag har beskrivit riskerna med det. Jag hoppas att alla kommer med samma konstruktiva inställning. I grunden måste det bygga på att det är 27 förhandlande länder som faktiskt förstår att man här måste hitta varandra. Annars kommer vi inte att komma överens.

Anf. 15 LARS OHLY (V):

Herr ordförande! Vi har inget tillägg när det gäller den arabiska våren. Däremot när det gäller Mali vill jag bara påpeka att det är mycket bra att man nu har med mänskliga rättigheter, både vad gäller uppmärksamheten av brott, oavsett vilken sida som begår brott mot dem, och vad gäller möjligheterna att beivra brotten.

När det gäller handelspolitiken menar jag att det finns för lite av ett globalt rättviseperspektiv och för mycket av en Eurocentrering kring handelspolitiken totalt sett.

Dessa tre frågor kommer inte att vara de viktigaste på nästa toppmöte.

Jag vill börja med att säga att jag inte instämmer i den hyllning till den svenska politiken som har hörts runt bordet här. Jag menar att den i stora drag är misslyckad. Det bygger jag på den höga arbetslösheten och de ökade klyftorna. Sjukvården levererar inte, skolan levererar inte. Vi har en dålig klimatpolitik, jämställdheten tar steg bakåt.

Styrkan i den svenska positionen i förhandlingarna om treårsbudgeten har varit att oavsett skillnaderna i inrikespolitik och oavsett skillnad i synen på EU har vi haft en någorlunda gemensam uppfattning. Vänsterpartiet har stött den svenska positionen utom på en punkt. Vi har sagt nej till en ökning av den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. I övrigt har vi sagt att utgångspunkterna har varit riktiga. Vi ska försöka minska EU:s budget i omfattning. Vi ska försöka modernisera den. Vi ska framför allt angripa det som låser fast oss i gamla strukturer, och där är jordbrukspolitiken särskilt viktig.

Jag kan inte recensera de hittillsvarande förhandlingarna eftersom jag inte har suttit med och inte har någon inblick. Jag litar på att regeringen gör det som man säger att man gör, och jag litar på att man gör det så bra man kan.

Det är mycket svårt att i förväg sitta och spekulera i ett förhandlingsresultat, särskilt som det är ett stort problem att vi vet så lite. Det vi vet är fortfarande det som gäller sedan den 22 november. Jag har en viss förståelse för att regeringen säger att det finns en stor svårighet i att nå framgång i förhandlingarna. Då hoppas jag att regeringen har en förståelse för att vi som parlamentariker har högre anspråk på att kunna fatta ett väl grundat beslut när vi faktiskt har ansvaret i EU-nämnden att fastställa den svenska positionen eller ta ställning till ett förhandlingsresultat.

Där finns det uppenbarligen fundamentala brister i EU:s interna hantering, i öppenhetsprocessen och i demokratifunktionerna. De kommer inte att lösas under torsdagen och fredagen. Men detta är viktigt att ha med. Sverige är förhoppningsvis den röst som aldrig underlåter att påpeka vikten av att man ökar öppenheten och försöker få parlamentariker i olika medlemsländer att få någon form av insyn som gör att de kan fatta väl grundade beslut.

När det gäller de beslut som ska fattas eller de förhandlingar som ska föras vill jag säga att det stora problemet nu, som jag ser det, är att man inte i tillräcklig grad angriper

jordbrukspolitikens brister. Det finns en minskning jämfört med de tidigare förslagen, framför allt jämfört med kommissionens helt orealistiska förslag. Men kommissionens förslag utgår från att kommissionen vill att EU:s budget ska vara expansiv. Den utgår från att kommissionen har samma intresse som en del medlemsstater för att det ska ske.

När det gäller den svenska avgiften har vi haft en fördragning med statssekreterare Areskoug på förmiddagen. Vi har då fått klart för oss att momsberäkningen kommer att göras på ett sådant sätt att de länder som är bra på att få in den momsskattesats som man har satt kommer att bestraffas genom en högre avgift jämfört med de länder som är dåliga på att ta in den. Det är ett fullständigt bakvänt resonemang.

Det innebär inte att jag menar att det inte ska finnas någon solidaritet i EU-budgeten. Men den solidariteten ska finnas genom bni-faktorn och genom den sammanhållningspolitik som EU beslutar om. Det är där solidariteten ska visas, inte genom att man tricksar på detta sätt till exempel med moms-skattesatser. Det hoppas jag verkligen att man på alla sätt försöker bekämpa eftersom det också principiellt är uselt, inte bara därför att det drabbar Sverige.

Även om jag, som sagt, inte vill komma fram till något beslut innan jag vet vad som gäller – jag vill först se helheten – har jag mycket svårt att se en så pass stor ökning av den svenska avgiften som upp till 36 miljarder per år. För Vänsterpartiet skulle det vara oerhört svårt. Det måste vara många faktorer som faller på plats för att det skulle vara möjligt att godkänna.

Dessutom vill jag säga att kommissionens förslag, som presenterades bland annat i en debattartikel i Göteborgs-Posten den 22 juli 2011, om att 20 procent av budgeten skulle ha klimatinriktning har helt försvunnit. Det hör vi ingenting om nu. Vad innebar det? Har man arbetat med det? Har kommissionen försökt lägga fram några konkreta förslag om vad det skulle kunna innebära och hur man ska kunna visa att man når upp till dessa utfästelser? Har Sverige på något sätt bidragit till att försöka lyfta fram den frågan? Ambitionen var inte dålig. Nu ville kommissionen samtidigt öka budgeten. Men givet att vi struntar i budgetens omfattning är 20-procentiga klimatinsetser i varje fall en framgång jämfört med i dag. Det lyfter fram klimatfrågan på ett förtjänstfullt sätt.

Slutligen har jag en fråga. Statssekreterare Areskoug sade på förmiddagen, vilket var mycket klokt, att det är lättare att köra över en än att köra över flera. Den grupp som Sverige har bidragit till att försöka skapa har minskat något i omfattning, men det finns ändå några länder kvar. En framgångsfaktor för de svenska positionerna tror jag är att man lyckas hålla den gruppen så tajt som möjligt. Jag skulle vilja fråga om statsministern har några visdomsord att säga om möjligheten att hålla ihop gruppen och därigenom kanske minska riskerna för att bli överkörd.

Anf. 16 Statsminister FREDRIK REINFELDT (M):

Herr ordförande! Förslaget om olika sätt att ta in moms är en av grunderna för hur EU får intäkter. Därför intresserar man sig mycket för momsutbörd. Vi är olika bra på att ta in moms i olika delar av Europa. Jag tror inte att det kommer som en chock för någon att Sverige ligger i den bättre kanten när det gäller att ta in moms. Om alla möter samma regler får vi större momsintäkter i Sverige enbart som en följd av att vi är mer effektiva. Det leder till att vi i realiteten betalar mer än andra. Alltså spelar sådant roll.

Det finns ett förslag om att göra det ännu värre för dem som är effektiva på att ta in moms. Det är utformat av sådana som ser ett egenintresse i att skjuta över mer betalningar på oss och slippa lite själva. Jag kan avslöja att det är en grund bakom många förslag. Det visar sig ofta att det är bra för det land som kommer med förslaget och sämre för någon annan. Det är klassiskt. Det har funnits en flora av sådana förslag, även från institutionerna gemensamt, som vi har haft att hantera under arbetet med denna budget.

Till Lars Ohly vill jag uttrycka förståelse för en känsla av frustration över vad slutförhandlingen egentligen ska handla om. Vi har siffror och tabeller från den 22 november. Jag vill understryka att det även gäller regeringen och mig. Jag som ska sätta mig i dessa förhandlingar har inte sett papperet; det ska jag få på torsdag kväll.

Det görs en poäng av att man inte ska få se förslaget i förväg. Får man det säger alla att det är oacceptabelt; det ligger en del i att det nog kommer att låta så. Det är ett sätt att lägga fram ett papper som återspeglar vad man har lyssnat in, och sedan får vi se om det går att få ihop något av det. Det är förhandlingsmässigt rätt begripligt, men det får konsekven-

sen att många kommer dit och känner att man inte vet vad som väntar. Det gäller såväl parlamentariker som regeringsrepresentanter.

2012/13:22
6 februari

Vi vet dock några saker. I det förslag som föreligger är det en tioprocentig reduktion på jordbrukspolitiken. Dessutom är det en strukturell förskjutning som mycket liknar det vi har krävt vid många tillfällen. Jag upplever att stämningen just nu är att Sverige och en del som har varit kritiska till jordbrukspolitiken får hålla igen så att man inte flyttar tillbaka utgifterna.

Jag har återgett detta flera gånger i direkt kontakt med president Hollande. Han sade det också i Europaparlamentet. Han beskriver det som huvudprioritet för Frankrike att återfå mer av jordbrukssubventionerna. Frankrike är som alla förstår en mycket betydelsefull medlemsnation. Därför hamnar vi i en konflikt om detta. Jag tycker ändå att den strukturella förskjutningen är viktig. I de förslag som föreligger ser det bättre ut än tidigare, även om vi har kvar de kritiska punkter som nämndes.

När vi kommer till ett läge då vi vet mer om siffror och de facto har någon sorts förflyttning i förhandlingarna förutsätter jag att vi gör det möjligt att ha ett telefonsammanträde med nämndens ledamöter. Så har vi gjort tidigare när vi har förflyttningar under förhandlingar.

Anf. 17 DÉsirÉE PETHRUS (KD):

Ordförande! Tack, statsministern! Det är ett svårt läge eftersom statsministern inte har något förslag att lägga fram för diskussion här i dag. Vi utgår från det förslag som föreligger från den 22 november. Jag har förtroende för att regeringen driver en position som är bra för Sverige.

Den föredragning som statsministern har gjort borgar för att man tittar på EU:s budget som helhet och vad den ska syfta till och att Sveriges andel för att driva den politiken inom EU:s budgetarbete ska uppnås. Det är bra att Sverige driver på moderniseringen av EU-budgeten. Vi har som statsministern sade fått till stånd en sänkning av stödet till jordbruket, sammanhållningspolitiken, och ökar med 50 procent till forskning, utveckling och infrastruktur. Det är visserligen från en låg nivå men ändå i rätt riktning.

Van Rompuy säger i sitt herdabrev att man först ska tala om ramverket – the overall – det vill säga helheten. Vad ska

EU:s budget egentligen syfta till? Vad är det vi ska åstadkomma med budgeten?

Jag skulle vilja att den diskussionen handlade om vad nästa MFF ska handla om. Vad är det vi vill uppnå inom EU? Som jag ser det – jag uppfattar att statsministern också tycker det – är vi i slutändan beroende av att EU utvecklas och fortsätter att vara en av världens viktigaste marknader. Att den inre marknaden fungerar effektivt gynnar Sverige. Det kommer att ge oss ytterligare intäkter på exportmarknader om hela EU går bra. Man får inte glömma helhetsperspektivet.

Nu är det lite svårt med beslut eftersom också Europaparlamentet ska vara involverat. Det kommer att fördröja det hela med minst tre månader, om jag förstått det rätt. Det vore intressant om statsministern kunde säga något om tidsaspekten. Om vi inte kommer till ett beslut nu, vad händer då med beslutet? När ska nästa beslut i så fall fattas i Europeiska rådet? Det blir då ytterligare förskjutet av Europaparlamentet.

Min andra fråga handlar om de rådsslutsatser som föreligger när det gäller den arabiska våren och handeln. Det är mycket bra skrivningar. Det är bra sammanfattat om det södra grannskapet och hur vi trycker på om mänskliga rättigheter och demokrati. Vi ska ha politiskt utbyte; det är bra. Vi ska ha ekonomiskt utbyte genom handel. Vi ska ha studentutbyte med mera. Allt det tycker jag är viktigt.

Jag skulle vilja trycka på något som Sverige brukar ta upp. Det gäller kvinnornas roll. Statsministern talar själv om jämställdhet. Man var glad att kvinnorna kom med och diskuterade och deltog i den folkliga revolutionen. Men nu säger männen att kvinnorna kan återgå till hemmet; de behövs inte.

Om EU, Europeiska rådet och den europeiska utrikesministern Ashton kunde bidra till att det, i olika utbyten, ställs hårdare krav på dessa länder tror jag att det skulle ses som mycket positivt av många kvinnor i regionen. Det sexuella våldet och trakasserierna har ökat enormt. I Egypten har det varit kraftiga reaktioner på den senaste tidens sexuella våld. Där förväntar vi oss åtgärder.

Det vore intressant om statsministern kunde säga något om vilka krav man kommer att ställa på ledningarna i dessa

Anf. 18 Statsminister FREDRIK REINFELDT (M):

Herr ordförande! Jag vill inte ge sken av att det blir några längre diskussioner om den arabiska våren. Mycket av texterna återspeglar utrikesministrarnas diskussioner. Det betyder inte att jag inte håller med om det som Désirée Pethrus sade. Efter denna väckelse har alldeles uppenbart följt en hel del bakslag och oro för vart processen är på väg. Jag förutser ingen diskussion om detta.

När det gäller tidsaspekten gör vi ett försök nu i början av februari. Nästa europeiska råd är kallat till mars. Det mötet brukar ha en given agenda. Det är ofta då vi diskuterar tillväxtfrågor. Det bör vara möjligt att ta upp detta vid ett sådant tillfälle, även om jag inte vill ställa i utsikt att jag förutsätter att vi skulle behöva det. Bortom det börjar det handla om kraftiga förskjutningar av hela processen. Det är uppenbart.

Det finns en tendens i Europa att varje land som har ett nära förestående val räcker upp handen och säger att alla diskussioner bör stanna av ett tag för att återupptas efter valet. Det är många länder så det är många val som man ska styra undan från. Just nu är ett italienskt val nära förestående, och i september är det förbundsval i Tyskland. Alla förstår nog att den typen av kalkylering också finns med.

Låt oss hoppas att det går bra den här gången. Annars finns ganska snabbt betydande fördröjningsrisker. Det får bland annat de effekter som jag nämnde – rabattsystemet faller vid nästa årsskifte, och det sker automatiska uppräkringar om man inte har en ny budget.

Apropå att ”syfta till” tycker jag att vi från svensk sida har försökt föra in att om man ska tala om tillväxt och det som långsiktigt skapar ekonomisk styrka för Europa är det viktigt att budgeten underbygger våra strävanden. Jag tycker att det finns en strukturell förskjutning som liknar det vi har talat om. Man ska samtidigt ha klart för sig att den debatten ser olika ut i EU:s olika medlemsländer. En del ser EU som en garant för att det kommer tillräckligt med flöden av EU-medel för att landet i realiteten ska kunna hållas på en viss ekonomisk nivå.

Jag vill understryka att 17 av EU:s medlemsländer är netotbidragsmottagare. Vi har haft en diskussion om det, och vi

har till och med haft en procentsatsdiskussion om hur stor del av bnp som stödet får vara för ett enskilt land; det kallas för bnp-spärr. I förslaget är det 2,35 procent. Det ska gälla alla länder utom de baltiska länderna som har ett ännu tyngre beroende av EU. Där handlar det om 2,59 procent. Det är ett enormt inslag av EU-påverkan. I de baltiska länderna har man alltså i realiteten mer än 2,5 procent av bnp försörjd via EU:s budget.

Om man lever med de betingelserna spelar naturligtvis flödena stor roll oavsett struktur. Det märks tydligt på nettobidragsmottagarna när Sammanhållningsfonden går ned något och de upplever en försämring. Då är det svårt att tala om tillväxtstruktur. De menar att försämringen ligger i att de får mindre pengar, och därför bör nettobidragbetalarna ta sitt ansvar. Ni förstår vad som följer: Kan vi inte ta bort rabatterna? Och så är vi åter där.

I den meningen har det varit viktigt för oss att försöka föra den övergripande diskussionen. Vi är medvetna om – låt oss erkänna att det också gäller Sverige – att vi till slut sitter där med våra nationella intressen och nationella positioner och försöker försvara dem.

Anf. 19 BO BERNHARDSSON (S):

Tack, statsministern, för redogörelserna!

Nu är mycket redan sagt, och det som jag tänkte ta upp är delvis redan berört av Lars Ohly och av statsministern i hans svar till Lars Ohly.

Förändringen av egnamedelsystemet och moms-komponenten i det innebär att länder som sköter sin skatteuppbörd på ett bra sätt förlorar medan andra vinner. Det är en dålig affär för Sverige. Men det kanske inte är det värsta. Jag kan också tycka att det är en dålig signal till ett Europa som genomlever en kris, där ett av problemen är just dålig skatteuppbörd, att man inte tar in de skatter som man har beslutat om eller till och med tar in för lite skatt.

Dålig uppbörd behöver inte handla om fusk, men enbart fuskets motsvarar en summa som är dubbelt så stor som det samlade underskottet i Europeiska unionen. Det finns alltså saker att göra. Den signal man ger med en sådan här reform tycker jag är lite knepig.

Jag har ett medskick, ingen fråga. Moderniseringen av EU:s budget är oerhört viktig. Ibland överdriver man budge-

tens betydelse när det gäller att lösa krisen. Den omfattar ju bara 1 procent av bruttonationalprodukten. Samtidigt spelar den roll på marginalen även om det är medlemsländerna som måste göra det stora jobbet.

Därför är det viktigt att moderniseringen lyckas i det perspektivet. När jag har försökt följa debatten i Europaparlamentet har jag fått uppfattningen att alla ställer upp på moderniseringen, att det måste läggas mer pengar på tillväxt, tillväxtskapande insatser och jobbskapande insatser, att det måste satsas på sådant som har europeiskt mervärde. Det finns en stor samstämmighet i detta. Men när man kommer fram till vilka omprioriteringar som ska ske så att det verkligen blir en modernisering pyser det hela ihop.

Jag skulle vilja understryka att resultatet så långt det över huvud taget är möjligt måste bli en modernisering. Det är viktigt. Det är ingen överraskning att det är viktigt, men jag tycker att det är för mycket av allmänna bekännelser till modernisering och för lite verkstad.

Anf. 20 Statsminister FREDRIK REINFELDT (M):

Herr ordförande! Jag har inte några avvikande uppfattningar.

Just diskussionen om att ett högtrimmat och effektivt skatteväsen i grunden skapar en högre avgift att betala från svensk sida har en spegelbild i andra ändan som jag ofta får höra från kolleger. Det beskrivs ofta med ett komplicerat ord, nämligen absorptionsförmåga. Länder som inte är lika utvecklade som Sverige säger att de inte har absorptionsförmågan att ta emot olika former av stöd och delar av EU:s budget, vilket i realiteten innebär att de får mindre än vad de borde.

Typexemplet på detta, som jag också har använt i EU-nämnden, är att en del av de projektobligationer och annat som vi har talat om ska utfärdas som finansiella instrument bara för projekt som har tillräckligt hög samhällsekonomisk nytta. Det ställs höga krav på kvalitet för att få vara med och få en finansiering. I realiteten innebär det att de fattigaste delarna av Europa inte kan ansöka eftersom det bara blir de mest utvecklade länderna som har förmågan att klara den typen av projekt.

Jag vill hålla med Bo Bernhardsson, men jag vill återge att jag får höra precis motsatt diskussion från många med-

lemsländer som tycker att det är minst lika orättvist att vi använder ord som trösklar och krav som i realiteten gör det omöjligt för dem att ta emot en stor del av EU:s budget. De som behöver finansieringen allra mest stoppas av våra konsiga regler – absorptionsförmåga.

Sedan var det frågan om vikten av modernisering. Jag vill hålla fast vid att en återkommande kritik från vår sida har varit att budgeten inte tillräckligt understöder konkurrenskraft och tillväxtsträvanden. Så här långt sker det en strukturell förskjutning som är viktig och intressant, och vi kämpar nu för att behålla den. Jag får väl uppfatta det som att det finns starkt stöd i nämnden för att vi ska fortsätta att argumentera i den riktningen.

Jag tror att jag korrekt har återgivit för nämnden att det blir så att man adderar det man vill ha ovanpå allt det gamla. Man önskar i grunden inte ta bort någonting. Allt man vill ha får man stapla ovanpå det andra. Sedan vet vi vem som får betala notan. Vi försöker säga att det är mer ansvarsfullt att förflytta och omfördela. Det sker faktiskt i viss utsträckning. Vi kanske hade önskat mer, men om detta håller någorlunda – det har vi ännu inte sett – har det faktiskt skett en viktig förskjutning.

Låt oss inte ta ut några segrar i förskott. Det är starka krafter som trycker på i en annan riktning.

Anf. 21 ULRIKA KARLSSON i Uppsala (M):

Ordförande! Tack, statsministern, för en bra redogörelse.

Jag är fullt medveten om att budgeten kommer att stå i fokus vid mötet. Likväl vill jag kommentera en annan punkt på dagordningen, nämligen arabiska våren och den brinnande situationen i Syrien.

Vi är alla eniga om att det är viktigt att finna en snar lösning, att omedelbart få stopp på våldet i Syrien, att stoppa de systematiska kränkningarna av de mänskliga rättigheterna och den internationella humanitära rätten. Det finns ett gigantiskt behov av humanitärt bistånd. Det sägs i utkastet till rådsslutsatser att Europeiska unionen kommer att fortsätta att tillhandahålla humanitärt bistånd. Samtidigt vet vi att den största utmaningen i dagsläget är säkerheten för biståndsorganisationerna. Det är en utmaning att komma till rätta med.

Det har kommit rapporter som säger att det finns uppemot en halv miljon internflyktingar i den kurdiska delen av Sy-

rien. Dit har det humanitära biståndet svårt att nå på grund av säkerhetsläget. Det är en stor utmaning som jag förstår och utgår från kommer att vara i fokus för diskussionen när det finns en ansats att öka det humanitära biståndet. Sverige är i dag den femte största biståndsgivaren i det perspektivet. Utmaningarna är stora.

Det finns en annan fråga om Syrien, nämligen den framtid som vi kommer att möta den dag då Asad förhoppningsvis faller eller kliver tillbaka. De rådsslutsatser som lades fram den 13–14 december, där det framgår att EU stöder en framtid som är demokratisk och inkluderande och som till fullo stöder de mänskliga rättigheterna och minoriteters rättigheter, är viktiga att hålla fast vid. När det gäller minoriteters rättigheter finns också den kurdiska minoritetsgruppen, som i dag inte ingår i oppositionssamarbetet. Där finns kvinnors rättigheter, som Désirée Pethrus var inne på. De utmaningar som kommer efter Asad är alltså stora.

Jag undrar om statsministern kan säga någonting om möjligheterna att, med tanke på de skarpa ordalag som finns med i dag i skrivningarna om Syrien i utkastet till rådsslutsatser, få upp en diskussion om agendan och framtiden efter Asad samt hur minoriteternas ställning och de mänskliga rättigheterna ska säkras.

Anf. 22 Statsminister FREDRIK REINFELDT (M):

Herr ordförande! Om detta finns det naturligtvis mycket att säga. Jag brukar försöka vara noggrann i min bedömning av hur jag tror att Europeiska rådet kommer att förhålla sig till frågan. Jag tror inte att det kommer att vara någon diskussion, utan det kommer att finnas en samsyn kring en text. Det är i grunden väldigt mycket lättare att författa en text inom Europeiska rådets ram än i säkerhetsrådet i FN. Det är där den borde formuleras. Då skulle den få en helt annan betydelse. Nu har Syrienfrågan varit uppe vid flera tillfällen, och vi kan se att den återspeglar en frustration över att världssamfundet inte kan hålla ihop.

Det försvagar de politiska ansträngningarna, trots Brahimis uppgift att försöka hitta en politisk lösning. Utmattningen i frågan följer av att det är fråga om två parter som tror sig militärt kunna segra. Man kan fråga sig vad en militär seger betyder. Det är ett konstigt uttryck ställt i relation till vad vi ser i Syrien. Det finns en uppenbar risk att det snarare är två

stridande parter som till slut sliter ned ett land i kollaps, och sedan får världen i något läge ställa sig frågan vad som kan göras för att stödja och underlätta.

Det ärliga svaret är att jag förutser ingen diskussion. Där-
emot förs en löpande europeisk dialog om vad man kan göra
i ett läge där världssamfundet inte är samlat.

Det är särskilt viktigt att nämna humanitära insatser. Det
är ofta som världspolitikerna börjar i en annan diskussion,
nämligen militära resurser och militära förmågor. Det är vik-
tigt att Sverige, som är litet till ytan men en stormakt på det
här området, tredje störst inom EU i fråga om humanitärt
bistånd, höjer sin röst och säger att den humanitära situation-
en handlar både om det humanitära läget nu och om att lägga
grunden för hur människor ska kunna leva också bortom al-
Asad-regimens fall.

Vi för diskussionerna, dock förmodligen i mycket begrän-
sad omfattning på Europeiska rådets möte på torsdag och
fredag.

Anf. 23 ORDFÖRANDEN:

Vi har uppehållit oss mycket kring övergripande frågor
beträffande långtidsbudgeten. Något som ofta har förts fram
i debatten i Europa de senaste månaderna är den sociala oro
som kommer i spåren av den statsfinansiella kris som drab-
bat många länder. Det talas bland annat om ungdomsarbets-
lösheten som ett stort gissel för våra generationer.

Det har förts fram förslag om en fond mot ungdomsar-
betslöshet. Jag undrar hur Sverige ser på förslaget och vilka
förhoppningar vi kan ha om fondens sätt att fungera.

Anf. 24 Statsminister FREDRIK REINFELDT (M):

Herr ordförande! Detta är en mycket relevant fråga, givet
att Herman Van Rompuy i en presskommuniké i går har an-
givit att han som ett initiativ inför slutförhandlingen vill
make a proposal, som han säger, worth several billion euros
fighting youth unemployment. Detta sker utan att vara sär-
skilt förankrat eller att vi vet hur detta ska vägas mot något
annat. Han har sagt att hans avsikt är att flera miljarder euro
ska sättas in mot ungdomsarbetslöshet.

Det är rätt syfte, men frågan är om det är rätt åtgärd. Frå-
gan är också vad de resurser han sätter ihop ska användas
till. I realiteten finns det ett betydande nationellt ansvar hos

respektive medlemsland. Delvis finns också begränsningar och svårigheter, men vi behöver inte gå in på den långa och svåra diskussionen.

Här ska jag med intresse lyssna på vad Herman Van Rompuy har tänkt sig. Mer än så vet vi inte. Vi har noterat att han sade detta i går och att han talar om flera miljarder. Men hur det ska vägas in i förhandlingarna och hur de ska användas vet jag i dagsläget inte.

Anf. 25 LARS OHLY (V):

Min ambition är inte att trötta ut statsministern så att han somnar i morgon när han väl ska förhandla i Europeiska rådet.

Det var två frågor i mitt inlägg som jag gärna vill höra lite mer om. Den ena frågan gäller kommissionens inriktning 2011 för att få en mer klimatinriktad budget. Connie Hedegaard var långtgående i sin argumentation. Var har den tagit vägen någonstans? Vad har Sverige sagt? Finns det något kvar av den?

Den andra frågan gällde den numera lite mindre gruppen av likasinnade. Frågan handlar om möjligheten att hålla ihop gruppen så att vi inte till slut står där ensamma. Jag kan förstå att det i så fall blir nästan omöjligt att få ett acceptabelt förhandlingsresultat.

Anf. 26 Statsminister FREDRIK REINFELDT (M):

Herr ordförande! Jag borde ha svarat på frågorna vid första tillfället.

Det är helt korrekt återgivet att kommissionen tänkte sig en ram på 1 083 miljarder. Nu talar vi om 984. Det är alltså fråga om 100 miljarder mindre.

Kommissionen tycker till exempel att infrastrukturinvesteringar absolut kan leda till grönare transporter. En del av sammanhållningspolitiken och landsbygdsutvecklingsstödet är utformat på ett sådant sätt att det ställer krav på att det ska bli grönare värden för att kunna ta emot stöden. Det beror helt enkelt på hur de utformas.

Sedan har vi det särskilda åtagandet via våra 2020-mål, nämligen klimatreducering, effektivisering och användning av förnybara energikällor. De stäms årligen av.

Till del kan man säga att det görs förskjutningar i budgeten som understöder detta. Det här är ett typexempel på hur

man sedan de facto måste säga att budgeten faktiskt stöder det vi på annat sätt har hittat på. Kommissionen skulle säga att absolut, det fanns om ni bara hade gått med på 1 083. Det är ofta så diskussionen blir, det vill säga om vi bara får mer pengar får allting plats.

Det framgick av rapporteringen i november att jag hade särskilda möten i kretsen av Storbritanniens premiärminister, Nederländernas premiärminister och vid ett tillfälle också Angela Merkel. Vi har även fört samtal med den danske statsministern. Det här är länder som inte har exakt samma men likartad syn på mycket av det vi nu diskuterar. Där fortsätter jag att ha mina tätaste kontakter. Det är dock viktigt att understryka att även mellan dessa finns olikheter. I den kretsen ligger grunden för att det har skett nedflyttningar av budgetåtagandena så att vi inte längre är på 1 083 utan på 984 och kanske kommer ned ytterligare något. Vi får se vad som är möjligt.

Ja, vi kommer att försöka hålla fast vid den kretsen. Det finns en stor irritation vid detta bör man notera. Vi är till exempel inte så populära i Bryssel just nu. I dag har det av demonstrerande EU-medarbetare framställts som att det finns en liten krets av länder som försöker ta ifrån EU:s gemensamma centrala byråkrati en del av dess resurser. Sverige nämns ivrigt i sammanhangen. Vi blir väldigt kritiserade för att vi har en så stram inställning bland annat till löner och förmåner till dem som är anställda vid EU:s gemensamma institutioner.

Anf. 27 ORDFÖRANDEN:

Jag konstaterar att det finns stöd för regeringens här redovisade upplägg inför de fortsatta förhandlingarna.

Då återstår det bara för oss att tacka statsministern med medarbetare för i dag.

Innehållsförteckning

2012/13:22

6 februari

1 § Europeiska rådet	1
Anf. 1 ORDFÖRANDEN	1
Anf. 2 Statsminister FREDRIK REINFELDT (M)	1
Anf. 3 MARIE GRANLUND (S)	5
Anf. 4 Statsminister FREDRIK REINFELDT (M)	7
Anf. 5 PEDER WACHTMEISTER (M)	7
Anf. 6 Statsminister FREDRIK REINFELDT (M)	8
Anf. 7 Andre vice talman ULF HOLM (MP)	8
Anf. 8 Statsminister FREDRIK REINFELDT (M)	9
Anf. 9 ORDFÖRANDEN	11
Anf. 10 Statsminister FREDRIK REINFELDT (M)	11
Anf. 11 STAFFAN DANIELSSON (C)	12
Anf. 12 Statsminister FREDRIK REINFELDT (M)	13
Anf. 13 DAVID LÅNG (SD)	14
Anf. 14 Statsminister FREDRIK REINFELDT (M)	14
Anf. 15 LARS OHLY (V)	15
Anf. 16 Statsminister FREDRIK REINFELDT (M)	17
Anf. 17 DÉSIRÉE PETHRUS (KD)	18
Anf. 18 Statsminister FREDRIK REINFELDT (M)	19
Anf. 19 BO BERNHARDSSON (S)	20
Anf. 20 Statsminister FREDRIK REINFELDT (M)	20
Anf. 21 ULRIKA KARLSSON i Uppsala (M)	21
Anf. 22 Statsminister FREDRIK REINFELDT (M)	22
Anf. 23 ORDFÖRANDEN	22
Anf. 24 Statsminister FREDRIK REINFELDT (M)	23
Anf. 25 LARS OHLY (V)	23
Anf. 26 Statsminister FREDRIK REINFELDT (M)	23
Anf. 27 ORDFÖRANDEN	24

